

הַאֲוָצָר שְׁכַמְעַט אָבֵד!

הַסִּיפּוּר הַמִּפְלָא עַל רֵבֵנוּ בַּחַיִּי אֲבֵן פִּקּוּדָה
וְהַמִּלְחָמָה שֶׁלּוֹ כְּדִי לְכַתֵּב אֶת סֵפֶר "חֻבּוֹת הַלְבָבוֹת".

לפני כְּתֻשָׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה
בְּסִפְרָד, חֵי צַדִּיק וְחָכָם גָּדוֹל –
רַבֵּנוּ בַּחֲיִי.

הוא אָהַב לְלַמֵּד וּלְקַיֵּם מִצְוֹת,
אָבֵל שֵׁם לֵב לְמַשְׁהוּ מִיַּחַד:
יֵשׁ מִצְוֹת שֶׁאֲנַחֲנוּ מְקַיְימִים
בְּתוֹךְ הַלֵּב שֶׁלָּנוּ –
כִּמוֹ לְאַהֲבָא אֶת ה', לְבַטַּח בּוֹ,
וְלִהְיוֹת בְּעָלֵי עֲנוּהָ.

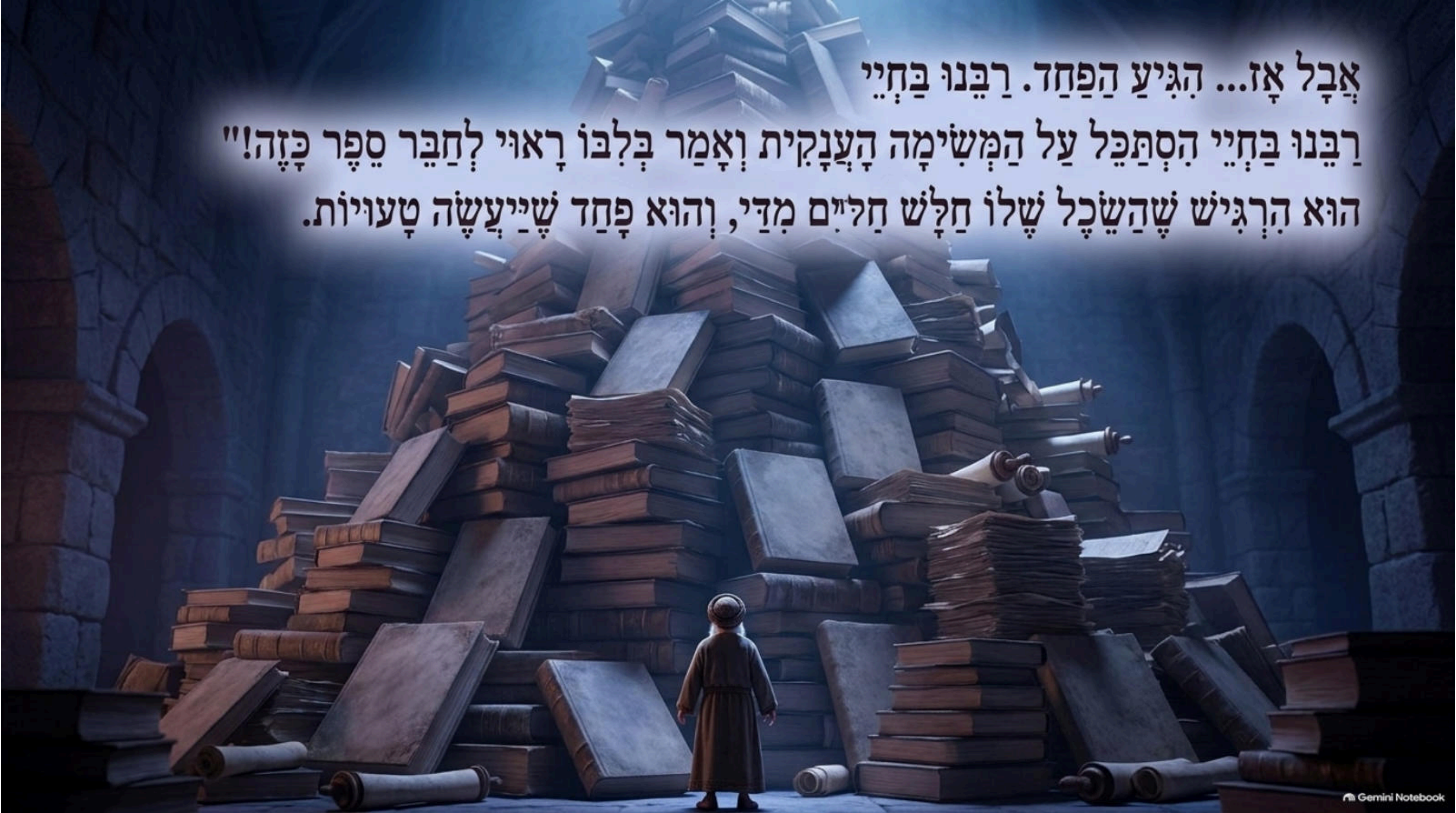
רַבֵּנוּ בַּחַיִּי הַתַּחִּיל לְאַסֹּף אֶת כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת עַל
מַצּוֹת הַלֵּב. אָבֵל כָּכָל שְׁלֵמָד, הַנוֹשֵׂא גִדֹּל וְרַחֲב:
"רַחֲב הָעֵינָן". הוּא נִבְהֵל! מָה אִם הַמַּחְשְׁבוֹת
הַקְדוֹשׁוֹת יִפְרְחוּ מִהֶרָאֵשׁ וְהוּא יִשְׁכַּח אוֹתָן?

הַפֶּתְרוֹן: לְכַתֵּב סֵפֶר!
רַבֵּנוּ בַּחַיִּי הֶחָלִיט לְכַתֵּב אֶת
כָּל הַמַּצּוֹת שֶׁבַּלֵב כְּדִי
שֶׁלֹא יִשְׁכַּח.

הוא רָאָה בַּסֵּפֶר "מִטְמוֹן
צָפוֹן וְנֹר שִׁיאִיר לְבָנִי"
אָדָם" – מִשֶּׁהוּ שִׁיעֶזֶר גַּם
לִיהוּדִים אַחֲרִים לְמָרִים
לְמַצֵּא אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל ה'.

אַבֵּל אֲז... הִגִּיעַ הַפֶּחַד. רִבְנוּ בַּחַיִּי
רִבְנוּ בַּחַיִּי הַסֵּתֶכֶל עַל הַמְּשִׁימָה הָעֲנָקִית וְאָמַר בְּלִבּוֹ רָאוּי לְחֵבֶר סֵפֶר כָּזֶה!
הוּא הִרְגִּישׁ שֶׁהַשָּׂכָל שֶׁלּוֹ חָלַשׁ חֲדָיִם מְדִי, וְהוּא פָּחַד שֶׁיַּעֲשֶׂה טְעוּיּוֹת.

"אני מותר."

הוא החליט להניח את העט ולבטל את כתיבת הספר. פתאום, הוא הרגיש
נשקט ומנוחה. איזה פיה להשוחרר מהמשא הכבד ולשבת ב"מושב העצלות"!

רָגַע אֶחָד... מִשֶּׁהוּ פֹּה מִחֲשִׁיד!
רִבְּנוּ בַּחַי עֶצֶר:
"שִׁבְתִּי וְחִשְׁדָּתִי אֶת נַפְשִׁי."
הוּא שָׁאֵל אֶת עֶצְמוֹ:
הֲאִם וְתִרְתִּי בְּגִלָּל שְׁאֲנִי בְּאַמַּת
עָנּוּ מִדִּי, אוֹ שְׁאֲנִי פָּשׁוּט...
מִתְעַצֵּל!?

הַתַּכְסִּים הַסּוּדִי שֶׁל יֵצֵר הָרַע!
הַיֵּצֵר יוֹדֵעַ שְׁאֵנֵחֵנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת
לְהִיּוֹת טוֹבִים.
לָכֵן, הוּא מַלְבִּישׁ אֶת הָעֲצָלוּת
בְּתַחֲפֹשֶׁת שֶׁל קִדְּשָׁה.
הוּא אוֹמֵר בְּשִׁקָּר: "אַתָּה כָּל כָּךְ
קָטָן וּפָנֹשׁוּט, עֲדִיף שֶׁלֹּא תַעֲשֶׂה
כָּלוּם..."

הסכנה: שבילים ריקים ממעשים טובים

רבנו בחיי נזכר במשפט: "מן הזהירות – שלא תרבה להזהר". אם כל אדם יחכה להיות מושלם לפני שיעשה טוב, אף אחד לא יעשה כלום, והעולם ישאר ריק מתורה וחסד!

הַמִּלְחָמָה בְּתוֹךְ הַלֵּב!
"כִּאֲשֶׁר אָדָם יַחֲשֹׁב לַעֲשׂוֹת טוֹבָה
טוֹבָה - אֵל יֵאָחֵז!"
רַבֵּנוּ בַּחַיִּי הַבֵּין שְׁעָלָיו לְנִצָּחַ אֶת
הַחֲשָׁשׁ.
אִם הַלֵּב מוֹשֵׁךְ לְאַחֹר, חֲתִיבִים
לְגַעֵר בּוֹ וּלְהַתְגַּבֵּר!"

הַנֶּשֶׁק הַכִּי חֲזָק: תְּפִלָּה לַה'.

אָדָם לֹא יָכוֹל לְנִצַּח אֶת יִצְרוֹ לְבַד –

הוא חַיֵּב עֲזֻזָּה מֵהַשֵּׁם.

רַבֵּנוּ בַּחַיִּי הִתְפַּלֵּל וּבִקֵּשׁ:

"בָּאֱלֹהִים הָאֶחָד הָאֱמֶת

אֶעֱזֹר וְעָלִיו אֲבִטָּח...

אֲשַׁאל לְהוֹרוֹת אוֹתִי בַּדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה!"

נִצָּחוֹן רוּחָנִי!
הוא מתחיל לכתב!
"רִאִיתִי לְהַכְרִיחַ אֶת נַפְשִׁי לְסַבֵּל
טָרֵל טָרַח חֲבוּר הַסֵּפֶר..."
בְּמָקוֹם לְבָרַח, הוא לָקַח עַל עֲצָמוֹ
אֶת הַמֵּאָמֶץ בְּגִבּוּרָה, מִתּוֹךְ
מִתּוֹךְ אֲהַבַת ה' וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.

A golden archway in a library with a heart, scales, and flame above it.

עֲשֶׂרָה שְׁעָרִים שֶׁל אֹר.
כְּדִי שֶׁהַסֵּפֶר יִהְיֶה מְסוּדָר
וּבְרוּר, רִבְנוּ בַחַיִּי בָנָה אוֹתוֹ
אוֹתוֹ מֵעֲשֶׂרָה חֻלְקִים.

הוא קרא להם "שְׁעָרִים" –
שְׁעָרִים לְתוֹךְ הַלֵּב שֶׁלָנוּ!
(כְּמוֹ שֶׁר הַבְּטָחוֹן,
שֶׁר הָעֲנוּהָ, שֶׁר
שֶׁר אֶהְבֵּת ה').

A young boy with brown hair, wearing a blue button-down shirt and a blue and white striped kippah, is sitting on a wooden chair at a wooden table in a library. He is smiling and looking at an open book he is holding. The book is glowing with a bright yellow light, and the title 'חובות הלבבות' (Chovot HaLevavot) is visible on its cover. In the background, there are tall wooden bookshelves filled with books, and other people are blurred, suggesting a busy library environment. The scene is warmly lit, with sunlight streaming in from a window on the right.

אוֹצֵר שְׁמַאִיר עַד הַיּוֹם!
בְּזָכוֹת שָׂרְבָנוּ בַּחַיִּי לֹא נִכְנַע
לְעֵצָלוֹת, יֵשׁ לָנוּ אֶת סֵפֶר
"חֻבוֹת הַלְּבָבוֹת".
כָּבֹד תִּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה
שִׁיְהוּדִים לומְדִים בוֹ,
וּמִתְקַרְבִּים לָהּ בְּשִׂמְחָה!

הַאֲמַת נֶשֶׁה' מִבִּקֵּשׁ

אַתָּה קָטָן, אֲבָל ה' גָּדוֹל וְהוּא יַעֲזֹר לָךְ!

תִּתְחִיל מִיָּד, גַּם אִם זֶה קִנְיָה לְהַצְלִיחַ מִיָּד.

קוּם וְתַעֲשֵׂה, זֶה מְסִירוֹת נֶפֶשׁ!

הַשָּׁקָר שֶׁל יֶצֶר הָרָע

אַתָּה קָטָן, אֲל תִּנָּסֶה בְּכָלֵל.

חֲכִיָּה עַד שֶׁתִּהְיֶה מוֹשָׁלָם.

נִשָּׁב וְתִנּוּחַ, זֶה עֲנָוָה.

כְּנִשְׁהֲלֵב שְׁלָךְ אוֹמֵר לָךְ לְוֹתֵר עַל מַצָּוָה, תִּזְכּוֹר אֶת רַבֵּנוּ בַּחַיִּי –
תִּתְפַּלֵּל לַה' וְתַפְעֵל! מִי יוֹדֵעַ אֵיזָה אוֹצָר תָּבִיא לְעוֹלָם?